

Η Εκκλησία της Ελλάδος για την Ημέρα της Πολύτεκνης Οικογένειας

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Σε όλους τους Ναούς σήμερα διαβάστηκε η [Εγκύκλιος](#) της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου της [Εκκλησίας της Ελλάδος](#) με τίτλο «Πε-ρί του εορ-τα-σμού της Ημέ-ρας της Πο-λύ-τε-κνης [Οικο-γε-νεί-ας](#)», με αφορμή την Ημέρα της Πολύτεκνης Οικογένειας, που φέτος εορτάζεται την Κυριακή, 5 Νοεμβρίου.

“Ο εορτασμός της Ημέρας της Πολύτεκνης Οικογενείας προβάλλει ως σημαντική ευκαιρία προβληματισμού τόσο για την Ελληνική Πολιτεία, όσο και για την Ελληνική Κοινωνία γενικότερα, δεδομένου ότι, δυστυχώς, η Πατρίδα μας βρίσκεται στα πρόθυρα δημογραφικής καταρρεύσεως”,

υπογραμμίζεται στην Εγκύκλιο.

Η ΔΙΣ θεωρεί ότι η Ελληνική Πολιτεία οφείλει να ασχοληθεί “όλως ιδιαιτέρως και επισταμένως με το δημογραφικό και την υπογεννητικότητα και να δώσει κίνητρα και ευεργετικά μέτρα σε νέους γονείς και πολύτεκνες οικογένειες”, σημειώνεται στην Εγκύκλιο, προκειμένου να αντιμετωπισθούν πρακτικές δυσκολίες και ποικίλα προσκόμματα.

Φωτογραφία: Χρήστος Μπόνης

Παρακάτω ολόκληρη η Εγκύκλιος:

Τέκνα έν Κυρίω άγαπητά,

Μέ τήν πα-ροϋ-σα Ποι-μαν-το-ρι-κή Έγ-κύ-κλιο ή Ί-ε-ρά Σύ-νο-δος τής Έκ-κλη-σί-ας τής Έλ-λά-δος, με-τά πολ-λής έν Κυ-ρί-ω ά-γαλ-λι-ά-σε-ως και χα-ρᾶς, έ-πι-κοι-νω-νει σή-με-ρα μέ τό εύ-σε-βές πλή-ρω-μα τής Έκ-κλη-σί-ας. Καί τοϋ-το, μέ σκο-πό νά ύ-πεν-θυ-μί-σει τόν έ-ορ-τα-σμό τής Η-μέ-ρας τής Πο-λύ-τε-κνης Οί-κο-γε-νεί-ας, ό ό-ποι-ος έ-χει κα-θο-ρι-σθει ά-πό τήν Ά-νω-τά-τη Συ-νο-μο-σπον-δί-α Πο-λυ-τέ-κνων Έλ-λά-δος και έ-πι-τε-λει-ται κα-τά τήν πα-ροϋ-σα Κυ-ρια-κή.

Ή έν λό-γω Συ-νο-μο-σπον-δί-α έκ-προ-σω-πειί τίς πο-λύ-τε-κνες οί-κο-γέ-νει-ες τής Πα-τρί-δος μας, οί ό-ποι-ες εί-ναι πε-ρισ-σό-τε-ρες ά-πό δι-α-κό-σι-ες χι-λιά-δες

(200.000), καί ἀπό κοινοῦ μέ τούς ἐκατό Συλλόγους Πολυτέκνων - Μέλη τῆς Συνομοσπονδίας, ἐορτάζει τήν προαναφερθεῖσα ἐορτή. Παράλληλως, τιμᾷ καί τούς προστάτες Ἀγίους τῆς Συνομοσπονδίας· τούς Ἀγίους Τερέντιο, Νεοσύλλη καί τά ἑπτά τέκνα τους. Τά ἐννεα μέλη τῆς θεοσεβοῦς αὐτῆς πολυτέκνης οἰκογενείας, ἐξαιτίας τῆς βαθεῖας τους πίστεως στόν Χριστό, συνελήφθησαν κατά τήν περίοδο τῶν φοβερῶν ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ διωγμῶν, βασιλοσθηκαν ποικιλοτρόπως καί ὑπέστησαν ἄπαντες τόν διάξιφους θάνατο. Ἔτσι, δόξασαν μέ τήν ζωή καί τό μαρτύριό τους τόν Κύριο, ὁ Ὅποιος δοξάζει, κάνει δηλαδή μετόχους τῆς Βασιλείας Του, ὅλους ὅσοι τόν δοξάζουν μέ ἔργα καί λόγια, μέ τήν μετάνοια καί τό εὐαγγελικό ἦθος, μέ τήν ζωή καί τόν θάνατό τους.

Ὁ σημερινός, λοιπόν, ἐορτασμός τῆς Ἡμέρας τῆς Πολυτέκνης Οἰκογενείας προβάλλει ὡς σημαντική ἐκαιρία προβληματισμοῦ τόσο γιά τήν Ἑλληνική Πολιτεία, ὅσο καί γιά τήν Ἑλληνική Κοινωνία γενικότερα, δεδομένου ὅτι, δυστυχῶς, ἡ Πατρίδα μας βρίσκειται στά πρόθυρα δημογραφικῆς καταρρεύσεως.

Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστό ὅτι κάθε χρόνο οἱ θάνατοι ὑπερτεροῦν σταθερά τῶν γεννήσεων καί ὁ πληθυσμός τῆς Χώρας μας συνεχῶς γηράσκει. Πολλοί εἰδήμονες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀσχοληθεῖ εἰς βάθος μέ τήν ὑπογεννητικότητα καί τό δημογραφικό πρόβλημα ἔχουν καταθέσει διάφορες προτάσεις γιά τήν ὅσον τό δυνατόν ἔγκαιρη καί τελεσφόρο επίλυσή του, σέ προσωπικό καί συλλογικό ἐπίπεδο. Καθότι τό δημογραφικό πρόβλημα ἔχει κοινωνικές, οἰκονομικές, ἐθνικές καί γεωπολιτικές συνέπειες, ἡ ἀντιμετώπιση τῶν ὁποίων εἶναι ἰδιαιτέρως δυσχερής.

Γι' αὐτό καί θεωροῦμε ὅτι ἡ Ἑλληνική Πολιτεία ὀφείλει νά ἀσχοληθεῖ ὅπως ἰδιαιτέρως καί ἐπισταμένως μέ τό δημογραφικό καί τήν ὑπογεννητικότητα καί νά δώσει κίνητρα καί εὐεργετικά μέτρα σέ νέους γονεῖς καί πολυτέκνες οἰκογένειες, προκειμένου νά ἀντιμετωπιθοῦν πρακτικές δυσκολίες καί ποικίλα προσκόμματα.

Ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία, ὡς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ «παρατεινόμενον εἰς τούς αἰῶνας», ἐπιθυμοῦμε νά ἐπισημάνομε καί μία ἄλλη διάσταση αὐτοῦ τοῦ θέματος, ἡ ὁποία συνδέεται ἄρρηκτα μέ τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου καί τήν ἐκκλησιαστική μας Παράδοση. Πρόκειται περί τοῦ χαρίσματος, πού παρέχει ἡ Ἐκκλησία στόν ἄνθρωπο, νά ὑπερβεῖ τήν ἀτομικότητά του καί νά ὀδηγηθεῖ ἀπό τήν ὑπαρξη στήν συνύπαρξη· ἀπό τήνσχάση, τήν διαίρεση, στήνσχέση, στήν κοινωνία δηλαδή μέ τόν Θεό καί τόν

συ-νάν-θρω-πο. Αύ-τή ἀ-κρι-βῶς ἢ χα-ρι-σμα-τι-κή δυ-να-τό-τη-τα ἐμ-πνέ-ει στὸν ἄν-θρω-πο τὴν δι-ά-θε-ση καὶ τὴν τόλ-μη νά μὴ ζεῖ μόνον γιὰ τὸν ἑ-αυ-τό του, ἀλ-λά μέ τὴν ἀ-κα-τα-νί-κη-τη δύ-να-μη καὶ ἔλ-ξη τῆς ἀ-γά-πης νά καλ-λι-ερ-γεῖ τό πνεῦ-μα τῆς ἐ-νό-τη-τας καὶ νά δη-μι-ουρ-γεῖ οἰ-κο-γέ-νεια, ὡς ἐ-χέγ-γυ-ο ἀ-λη-θι-νῆς καὶ στα-θε-ρῆς ἀ-γά-πης. Ἔ-τσι, ἀ-πό τὴν εὐ-λο-γη-μέ-νη κα-τά Θε-όν συ-ζυ-γί-α θά προ-κύ-ψουν ὡς καρ-πὸς ἀ-γά-πης, ὡς «νε-ό-φυ-τα ἐ-λαι-ῶν», ὡς νέ-α ζω-ή καὶ ἐλ-πί-δα οἱ νέ-οι βλα-στοί, τὰ παι-διά. Τὰ παι-διά, τὰ ὀ-ποι-α, ὀ-μορ-φαί-νουν τὸν κό-σμο, νο-η-μα-το-δο-τοῦν τὴν ζω-ή τῶν γο-νέ-ων τους καὶ ἀ-ξι-ώ-νουν τὸν ἄν-θρω-πο νά γί-νε-ται συν-δη-μι-ουρ-γὸς τοῦ Θε-οῦ. Μά-λι-στα, μέ τὴν ἀ-γά-πη, τὴν στορ-γὴ, τὴν θυ-σί-α καὶ, γε-νι-κό-τε-ρα, τὴν ἀ-γω-γὴ καὶ τό ἦθος πού ἀ-γω-νί-ζον-ται οἱ γο-νεῖς νά προ-σφέ-ρουν στά παι-διά τους γίνον-ται καὶ οἱ ἴ-διοι κα-λύ-τε-ροι, πε-ρισ-σό-τε-ρο ἀ-λη-θι-νοί, ἔμ-πει-ροι, χα-ρού-με-νοι· ἀ-πο-κτοῦν τὴν αἴ-σθη-ση ὅ-τι ἐκ-πλη-ρώ-νουν τὸν προ-ο-ρι-σμό τῆς ἐ-πί γῆς βι-ο-τῆς τους. Καὶ ἐ-κτός τού-του, ὅ-σο πε-ρισ-σό-τε-ρο ἀ-γα-πᾶ καὶ ἐμ-πι-στεύ-ε-ται κά-ποι-ος τὸν Θε-ό, τό-σο με-γα-λύ-τε-ρη εὐ-λο-γί-α θε-ω-ρεῖ τὸν ἔρ-χο-μό πολ-λῶν παι-δι-ῶν στὴν ζω-ή καὶ τὴν οἰ-κο-γέ-νειά του.

Γι' αὐ-τό, εἰ-λι-κρι-νῶς, θαυ-μά-ζου-με, ἐ-πευ-λο-γοῦ-με, συγ-χαί-ρου-με καὶ εὐ-χα-ρι-στοῦ-με ἀ-πό καρ-δί-ας τίς εὐ-λο-γη-μέ-νες πο-λύ-τε-κνες οἰ-κο-γέ-νει-ες, πού σέ πεί-σμα τῶν χα-λε-πῶν καὶ ἐ-γω-κεν-τρι-κῶν και-ρῶν μας, ζοῦν τό χά-ρι-σμα τῆς συ-νυ-πάρ-ξε-ως καὶ μέ θυ-σι-α-στι-κή ἀ-γά-πη δι-α-κο-νοῦν τό μυ-στή-ριο τῆς ζω-ῆς καὶ δέ-χον-ται μέ χα-ρά τὰ παι-διά ὡς δῶρα τοῦ Θεοῦ.

Συγ-κι-νού-με-θα ὅ-ταν βλέ-που-με τὰ πρό-σω-πα αὐ-τῶν τῶν πο-λυ-τέ-κνων οἰ-κο-γε-νι-ῶν νά ἀ-κτι-νο-βο-λοῦν ἀ-πό χα-ρά, εἰ-ρή-νη, ἀ-γά-πη, κα-λω-σύ-νη, ἀξιοπρέπεια, εὐ-γέ-νεια, ἐλ-πί-δα. Καὶ ὅ-λα αὐ-τά πα-ρά τὸν ἰ-σχυ-ρό κλο-νι-σμό τοῦ θε-σμοῦ τῆς οἰ-κο-γε-νεί-ας, πα-ρά τίς κοι-νω-νι-κές, οἰ-κο-νο-μι-κές καὶ λοι-πές δυσκο-λί-ες πού ὑ-φί-στα-ται ὁ Ἑλ-λη-νι-κός λα-ός μας. Τοι-ου-το-τρό-πως, θε-ω-ροῦ-με ὅ-τι ἡ ἀ-πο-στο-λή τῆς ὀρ-θό-δο-ξης πο-λύ-τε-κνης οἰ-κο-γε-νεί-ας στὴν ἐ-πο-χὴ μας εἶ-ναι νά δώ-σει τὴν μαρ-τυ-ρί-α ὅ-τι ἡ ὑ-παρ-ξη τοῦ ἀν-θρώ-που νο-η-μα-το-δο-τεῖ-ται στὸν βαθ-μό πού συ-νυ-πάρ-χει ἐν ἀ-γά-πη μέ τὸν ἄλ-λο· στὸν βαθ-μό συ-ναι-σθή-σε-ως ὅ-τι ἡ οἰ-κο-γέ-νεια, ἡ γέν-νη-ση παι-δι-ῶν, ἡ σπου-δὴ καὶ ὁ ἀ-γώ-νας γιὰ τὴν σω-στή ἀνα-τρο-φή τους ἀ-πο-τε-λοῦν τό πλέ-ον ἄρ-ρα-γές θε-μέ-λιο γιὰ τό μέλ-λον τῆς κοι-νω-νί-ας, τῆς Πα-τρί-δας μας, τῆς ζω-ῆς μας, τῆς ὑ-πο-στά-σε-ώς μας.

Ἀ-γα-πη-τοί, ἡ ἀγία δυάς τῶν συζύγων, Τε-ρέν-τιος καὶ Νε-ο-νίλ-λη, καὶ τὰ ἐ-πτὰ τέ-κνα τους μαρ-τύ-ρη-σαν γιὰ τὸν Χρι-στό καὶ ὀ-μο-λό-γη-σαν τὴν κα-λὴ ὀ-μο-λο-γί-α τῆς Πί-στε-ως. Εἴ-μα-στε πε-πει-σμέ-νοι ὅ-τι καὶ κά-θε ὀρ-θό-δο-ξη πο-λύ-τε-κνη οἰ-κο-γέ-νεια μέ τούς ἀ-γῶ-νες καὶ τίς ἀ-γω-νί-ες της, ὀ-μο-λο-γεῖ μέ

ἀ-κρά-δαν-τη ἐμ-πι-στο-σύ-νη τὴν πρό-νοι-α, τὴν ἀ-γά-πη, τὴν μέ-ρι-μνα τοῦ Θε-οῦ
γιά τόν ἄν-θρω-πο. Κα-τ' αὐ-τόν τόν τρό-πο μαρ-τυ-ρεῖ ὅ-τι ὁ Κύ-ριος Ἰ-η-σοῦς
εἶ-ναι ὁ χο-ρη-γός τοῦ δώ-ρου τῆς ζω-ῆς, τῆς οἰ-κο-γε-νεΐας, τῆς πο-λυ-τε-κνί-ας,
τῆς καλ-λι-τε-κνί-ας καί κά-θε εὐ-λο-γί-ας· ἡ ἀρ-χή καί ἡ ἀ-τέ-λε-στος τε-λει-ό-της
τῆς ὑ-πάρ-ξε-ώς μας.

Με-τά πολ-λῶν πα-τρι-κῶν εὐ-χῶν καί ἀ-γά-πης.

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος

† Ὁ Καρυστίας καί Σκύρου Σεραφεῖμ

† Ὁ Μονεμβασίας καί Σπάρτης Εὐστάθιος

† Ὁ Μαντινείας καί Κυνουρίας Ἀλέξανδρος

† Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Χρυσόστομος

† Ὁ Ἰερισσοῦ, Ἀγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου Θεόκλητος

† Ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς Παντελεήμων

† Ὁ Κίτρους καί Κατερίνης Γεώργιος

† Ὁ Ἰωαννίνων Μάξιμος

† Ὁ Ἐλασσῶνος Χαρίτων

† Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων Ἀμφιλόχιος

† Ὁ Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Νικηφόρος

† Ὁ Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Δαμασκηνός

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης